

@lucie_drdova

#artblok

Lucie Drdové

NADECHNOUT SE

Silně intenzivní světlo proniká vysokými okny dovnitř pokoje. Nad pařížskými střechami se rozlívá ranní svit. Jeho paprsky konečně vydávají lehké teplo a společně s hlasy ptáků a vůní kvetoucích stromů asociují blížící se jaro. Vstoupit polonazí na terasu s nekonečným horizontem města kolem dokola, hluboce dýchat a cítit jemný vítr na kůži zpřítomní samotnou existenci. Jasně nebe nad námi a čirá radost se zdá být pevným bodem začátku dne.

Postupně k nám však přicházejí nejistoty jak bezprostředně osobní, tak vzdálené. Výstava *Le monde comme il va* přináší umělecké interpretace otázek, jak vnímáme znejišťování našich hodnot ve světle náročných celospolečenských událostí. Parafrázuje Voltairovu větu, kdy vypravěč příběhu poté, co pozoruje lidské dění, má

odpovědět, zda bohové mají zachovat lidský rod, nebo ho nahradit dokonalejší civilizací. Ačkoli váhající, s důvěrou se nakonec rozhoduje ponechat *svět takový, jaký je*.

Prostřednictvím své zrcadlové instalace v rotundě muzea tak snesla Kimsooja nebe na zem. Doslovná inverze světa skrze skleněnou kopuli otvírá oblohu nad námi stejně jako pod našima nohama. Konstelace prázdného prostoru architektury, perfektní zrcadlové plochy a světelné kvality navozují bytostnou lehkost a tichou kontemplaci. Fyzická přítomnost je esenciální součástí. Lidské tělo se stává vertikální osou pomyslného glóbu. Naše mysl rozšiřuje vnitřní význam uměleckého díla za hranice reality, propojuje viděné a neviděné.

Jihokorejská umělkyně mluví o zrcadle jako o extenzi malířského plátna. Náš pohled, dýchání, chůze či zastavení jsou oso-

bitým zobrazením, které však zpochybňuje identitu vlastního já. Jsme nevědomými interprety bytí, individuálního místa ve světě podobně jako kolektivní paměti.

Komsooja vytvořila již několik obdobných instalací na různých místech světa – se stejnojmenným názvem *To Breathe*. Nádech podobně jako voda nebo vzduch nepatří nikomu a zároveň všem. Naši existenci zpřítomňuje každé nadechnutí, které spojuje viděný svět s tím vnitřním. Mnoho z nás je nomády hledajícími si to své místo. Singularita není vždy nutná. Navzdory neustálému pochybování tak naplno vnímám platnost věty jednoho drahého muže: „*Podívej se nahoru a uzemniš se.*“ ■

*Autorka je historička umění a galeristka,
www.drdovagallery.com*